

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

24 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de houding van de Vlaamse Regering tegenover het instellen van een CO2-reductiedoelstelling voor de middellange termijn
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aankoop en inrichting van agrarische gebieden als bos
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over aankopen voor boscompensaties en gebieden voor boscompensaties

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de procedure tot bekendmaking van milieuvergunningsaanvragen

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieubarometer

Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

Donderdag 24 maart 2005

Waarnemend voorzitter: de heer Frans Wymeersch

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.46 uur.*

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de houding van de Vlaamse Regering tegenover het instellen van een CO₂-reductiedoelstelling voor de middellange termijn

De voorzitter: Aan de orde is de interpellatie van de heer Glorieux tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de houding van de Vlaamse Regering tegenover het instellen van een CO₂-reductiedoelstelling voor de middellange termijn.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 10 maart moest de Europese Raad van ministers van Leefmilieu de doelstellingen vastleggen voor de reductie van de uitstoot van broeikasgassen, zowel op middellange termijn – 2020 – als op lange termijn – 2050.

Tijdens de voorbereidende vergadering waarop het Belgische standpunt moest worden vastgelegd, heeft de Vlaamse Regering zich klaarblijkelijk verzet tegen het voorstel van het Europese voorzitterschap om de uitstoot van broeikasgassen in de Europese Unie tegen 2020 te reduceren met 15 tot 30 percent. Waar onder paars-groen zowel de Vlaamse als de Belgische regering vooraan stonden om de geïndustrialiseerde landen te responsabiliseren, staan de huidige Vlaamse en Belgische regering duidelijk op de rem.

Ik hoop dat iedereen het erover eens is dat het Kyoto-protocol slechts een eerste stap is in de strijd tegen de opwarming van de aarde. Ofwel beperken we de wereldwijde opwarming tot maximum 2 graden Celsius boven het preïndustriële niveau, ofwel stevenen we binnen enkele decennia af op een planetaire menselijke, ecologische en economische catastrofe. Daarom is het belangrijk de uitstoot van broeikasgassen, zowel op middellange als op lange termijn, te reduceren. Op lange termijn zelfs met 60 tot 80 percent.

Mijnheer de minister, op 16 februari 2005, de dag van de inwerkingtreding van het Kyoto-protocol, hebben zowel de federale premier als uzelf lippen-dienst bewezen aan het Kyoto-protocol, en werd beloofd werk te maken van een drastische vermindering van de uitstoot.

Uit een antwoord van federaal minister van Leefmilieu Tobback blijkt dat, onder druk van de Vlaamse Regering, ons land op de Europese ministerraad zich actief zal verzetten tegen het voorstel van het Luxemburgs voorzitterschap, met als doelstelling op middellange termijn – tegen 2020 – de uitstoot van broeikasgassen in de Europese Unie met 15 tot 30 percent te reduceren.

Gisteren vond de Europese top van regerings-leiders en staatshoofden plaats. Daar werd alles eigenlijk omgedraaid. Niet de langetermijndoelstelling tot 2050 werd bekrachtigd, want ze is uit de tekst verdwenen, maar wel de middellange-termijndoelstelling tot 2020. Tegen dan moet de CO₂-uitstoot met 30 percent worden gereduceerd.

Het is logisch eerst de middellangetermijndoelstelling te bepalen en af te bakenen, en alles in het werk te stellen om die te halen. Op basis hiervan

Glorieux

kan de langetermijndoelstelling aangepakt worden. We moeten ons geen illusies maken: zowel op middellange als op lange termijn zullen we drastische maatregelen moeten nemen en het roer omgooien.

Mijnheer de minister, zoals blijkt uit talrijke toezspraken van u, en uit het belangrijke feit dat het op aangeven van de Vlaamse Regering gebeurt, gaat het Belgische standpunt voor het eerst sinds lang in een andere richting, namelijk in de richting van een weigering om middellangetermijndoelstellingen vast te leggen.

Onderschrijft u al dan niet de bevindingen van het Intergouvernementeel Panel inzake Klimaatverandering? Ik, en ook andere parlementsleden, hebben die vraag al verschillende keren gesteld, maar we hebben nooit een duidelijk antwoord gekregen. Ofwel onderschrijft u de doelstelling, ofwel niet. Ik zou graag eens een eenduidig antwoord krijgen. Als het antwoord op de vraag nee is, wordt duidelijk waarom het huidige beleid wordt gevoerd. Als het antwoord op de vraag ja is, en u de bevindingen en de strategie van het IPCC onderschrijft, denk ik dat een ander beleid nodig is.

Mijnheer de minister, hoe verantwoordt u het verzet van de Vlaamse Regering tegen het uittekenen van een middellangetermijndoelstelling door de Europese Unie? U ging ermee akkoord om een doelstelling tegen 2050 vast te stellen, maar u wou dat niet doen tegen 2020. Dat is eigenaardig.

Ik heb me laten vertellen dat u ook marathons loopt. Het is alsof u voor een marathon een prachttijd vooropstelt, maar zonder tussentijdse doelstellingen. Neem van mij aan dat u er zo nooit in zult slagen een scherpe tijd neer te zetten. Het is een illusie om 40 kilometer te gaan joggen en bij de laatste twee kilometer een sprint in te zetten om de achterstand in te lopen. Het stellen van doelstellingen op de heel lange termijn en weigeren tussentijdse doelstellingen te aanvaarden, is niet echt geloofwaardig.

Mijnheer de minister, was uw standpunt bij het overleg met de federale regering als minister van Leefmilieu het standpunt van alle meerderheidspartijen die in de Vlaamse Regering zijn vertegenwoordigd? Bent u zich ervan bewust dat hierdoor

de voortrekkersrol binnen de Europese Unie en zelfs van de Europese Unie in het bestrijden van het broeikaseffect duidelijk werd gehypothecerd? De Europese Unie staat er absoluut voor bekend dat ze haar verantwoordelijkheid wil opnemen en heeft hiervoor in het verleden ook doelstellingen en maatregelen uitgetekend. Ik vrees dat, als dit zo verder gaat, België op aangeven van Vlaanderen duidelijk een andere koers aan het varen is.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is evident dat, als er een Europese top is, zij het van de ministers van Leefmilieu, zij het van de staats- en regeringsleiders, dat er overleg is tussen de federale en de gewestregeringen. Mijnheer Glorieux, ik heb toch nog andere gegevens.

Op 11 maart las ik het volgende: 'Ook federaal premier Guy Verhofstadt verzette zich tot vandaag tegen het becijferen van doelstellingen tegen 2020. Tijdens het debat gisteren werd voortdurend overlegd met de gewesten en onmiddellijk na de beslissing van de minister liet Verhofstadt weten een amendement in te dienen op de Europese top waarin gevraagd wordt rekening te houden met de bevolkingsdichtheid en eigenheid van het industrieel weefsel. Ingewijden lieten verstaan dat Verhofstadt zich liet indekken tegen een scenario zoals in 1998 waarbij Vlaanderen een onevenredig groot deel van de Kyoto-inspanningen opgedrongen kreeg.'

Ik lees in De Standaard van dezelfde dag: 'België in problemen met Kyoto na 2012. Oorzaak van het probleem onenigheid en slechte afspraken in de federale regering en dus tussen de federale regeringen en de gewestregeringen.'

Het is uw volle recht naar de Vlaamse Regering te wijzen, maar er zijn andere zaken aan voorafgegaan.

Ik lees vandaag: 'Premier Guy Verhofstadt was oorspronkelijk tegen de streefcijfers voor 2020, net als het VBO. Verhofstadt diende daarom een verklaring in om aan te geven dat van België geen onmogelijke dingen gevraagd mogen worden over de uitstootreductie. Volgens die verklaring moet Europa bij de verdeling van de uitstootvermindering tussen de EU-lidstaten rekening houden met

Matthijs

de grote bevolkingsdichtheid en het industrieel weefsel in België. “We hebben een chemische industrie die ecologisch erg performant is,” zei Verhofstadt. “Het heeft geen zin hier een performante fabriek te sluiten om elders vervuilende fabrieken te openen.”

De zaak is dus ingewikkelder. Er is onderling overleg geweest, maar dat heeft zich niet uitgekristalliseerd in een duidelijk standpunt. Verwijzen naar de Vlaamse Regering vind ik in dezen nogal kortzichtig.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Het is belangrijk om zowel een langetermijndoelstelling te formuleren op Europees niveau, die er spijtig genoeg niet is gekomen op de lentetop, als een doelstelling op middellange termijn om de doelfstand te bewaken en ervoor te zorgen dat we de langetermijndoelstelling kunnen waarmaken die nodig is om de opwarming van de aarde beneden de 2 graden Celsius te houden boven het preïndustrieel niveau of te vermijden dat de opwarming verder de pan uit gaat swingen.

Wat betreft de verdeling tussen de lidstaten, is het nogal wies dat wordt rekening gehouden met de specifieke uitgangssituatie. Reductiedoelstellingen worden geformuleerd ten opzichte van een bepaald basisjaar, namelijk 1990. Ik denk niet dat sinds dat jaar de bevolkingsdichtheid in België sterker is toegenomen dan in andere lidstaten. Het is ook een relatieve doelstelling, geen doelstelling per capita die wordt voorgesteld. Ook het vorige ‘burden sharing agreement’ binnen de Europese Unie hield geen doelstelling per capita, per BNP of per hectare grondgebied in, maar een relatieve doelstelling ten opzichte van de emissies in een bepaald basisjaar. In dat basisjaar waren de karakteristieken, waar onder meer onze premier zich op beroept, en de specifieke uitgangssituatie van ons land op dat moment ook niet anders. Wel was de industrie in ons land toen meer in Wallonië geconcentreerd en minder in Vlaanderen. Voor de lastenverdeling tussen de gewesten kan dat wat uitmaken. In 1990 was er al een grote concentratie aan industriële activiteiten, een grote bevolkingsdichtheid en een centrale ligging die maakt dat we veel transitverkeer te verwerken krijgen.

Dat neemt niet weg dat we bij het verdelen van de Europese reductiedoelstelling moeten kijken naar de maatregelen die het goedkoopst zijn. Het heeft weinig zin om extra dure maatregelen te nemen als er elders in Europa nog goedkopere maatregelen voorhanden zijn. Het criterium moet niet de bevolkingsdichtheid of de concentratie van bedrijven zijn, maar wel de marginale reductiekost. De vraag moet zijn wat de kost is in een bepaalde lidstaat, voor een bepaalde sector om extra stappen te zetten. We moeten dan nagaan wat de minst pijnlijke en goedkoopste manier is om de reductiedoelstellingen, die we echt wel moeten halen, op Europees niveau te realiseren.

De lentetop heeft zich ook daar niet over uitgesproken. Men heeft de tussenliggende doelstelling vastgelegd. Ik hoop dat dit de doelstelling wordt die ook door de Vlaamse Regering op het Europees niveau kan worden verdedigd. De regering kan misschien ook een aantal constructieve voorstellen doen om na te gaan hoe die Europese koek kan worden verdeeld tussen de lidstaten.

Ik hoop dat de doelstelling op zich niet wordt aangevallen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal eerst antwoorden op de vragen van de heer Glorieux.

Mijnheer Glorieux, u moet correct blijven. Uw uitspraken over Kyoto staan haaks op wat er in de realiteit gebeurt. Te beginnen met het allocatieplan heeft Europa een aantal afspraken aanvaard die door de vorige regering waren genomen. We hebben heel wat inspanningen moeten doen om daaraan tegemoet te komen.

Wij staan voor verstandig groen. Dat heeft niets te maken met het bewijzen van lippendienst, zoals u beweert, maar wel met het bereiken van resultaten. Als u daarop aandringt, wil ik gerust zeggen wat we de afgelopen 8 maanden hebben gerealiseerd om te voldoen aan de Kyoto-norm.

Het klopt dat ik op 16 december 2004 heb geantwoord op een vraag over de bevindingen van het IPCC. De heer Bart Martens heeft daarover op 14 oktober 2004 een vraag gesteld. Het gaat om de twee gradendoelstelling. Ik heb toen gezegd

Peeters

dat 'de inzichten die aan de basis liggen van een dergelijke globale doelstelling stelselmatig opgebouwd worden naarmate meer wetenschappelijk inzicht wordt verworven'. Verder stelde ik dat 'een voldoende wetenschappelijke onderbouwing noodzakelijk is om de beste beslissingen te kunnen nemen'.

U zegt dat dit niet duidelijk is. Het is echter niet aan een minister om al dan niet onderzoeksresultaten te onderschrijven. In 2007 verschijnt er een volgend rapport. Het wetenschappelijk onderzoek zal daarin verder worden verfijnd. Het beleid moet maximaal rekening houden met dergelijke onderzoeken, zeker als ze zo'n impact hebben. Mijnheer Glorieux, wat dat betreft, blijft mijn antwoord hetzelfde als dat van oktober en december van vorig jaar.

U had het ook over het verzet van de Vlaamse Regering. Ik veronderstel dat u doelt op het antwoord van minister Tobback in de Senaat op een vraag van mevrouw Durant. Hij zegt: 'Er zijn geen expliciete federale of regionale standpunten.'

Ondertussen is uw vraag achterhaald. De heer Matthijs heeft verwezen naar de besprekingen die premier Verhofstadt gisteren heeft gevoerd en naar de weerslag daarvan in de kranten van vandaag. Uw fractie kan daarover premier Verhofstadt ondervragen. Ik was er gisteren niet bij. Ook de federale minister van Leefmilieu heeft hierover nog niet zo lang geleden het een en ander gezegd.

Samen met u stel ik vast dat het Belgisch standpunt in de onderhandelingen werd ingebracht. Bij de voorbereiding van het Belgisch standpunt werden de verschillende visies naar voren gebracht. Uiteindelijk zijn we erin geslaagd een Belgisch standpunt te vormen. Dit heeft geleid tot een Europese discussie en tot het resultaat dat u kent.

Samen met u stel ik ook vast dat premier Verhofstadt heeft gezegd dat er in het post-Kyoto-tijdperk rekening moet worden gehouden met de situatie van Vlaanderen. Als u vergelijkingen maakt, moet u daarmee rekening houden. Hij heeft er nog aan toegevoegd dat de chemische sector een van de meest milieuvriendelijke is. Dat is een uitspraak van premier Verhofstadt. Ik heb daar niets aan toe te voegen. Ik heb dat ook maar gelezen.

Uw laatste vraag gaat over de voortrekkersrol. Ik kan u enkel zeggen dat ik voor resultaten ga. In het regeerakkoord staat zeer duidelijk dat het Kyoto-protocol wordt uitgevoerd, ook al gaat het om een zeer zware uitdaging.

Mijnheer Martens, 1990 is het basisjaar. Ik kan u verzekeren dat dit voor België, en voor Vlaanderen in het bijzonder, een zeer betekenisvol basisjaar is. Als er was gekozen voor een vroegere periode, was de situatie helemaal anders geweest. Dat is afgesloten. Ik stel dat niet meer in vraag. Het is de uitdaging waarvoor we staan.

Het is natuurlijk belangrijk dat we nagaan wat we na 2020 en 2050 kunnen doen. Ik ben meer voor resultaten, dan voor het poneren van doelstellingen die niet zeker haalbaar zijn. Ik werk gestaag voort met concrete dossiers om een en ander op het goede spoor te houden of te brengen.

– *De heer Patrick Lachaert treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de minister, mijnheer Matthijs, dit is het Vlaams Parlement. Het is niet aan mij om de federale minister of het Waalse Gewest te interpellieren. Naast de Vlaamse Regering nemen ook het Waalse Gewest en de federale regering een dergelijk standpunt in. Dat wil niet zeggen dat de Vlaamse Regering zich daar als een bang kind achter moet verschuilen. Mijnheer de minister, neem uw verantwoordelijkheid en zeg duidelijk of u hebt gepleit voor het behoud of voor het afschaffen van een tussentijdse doelstelling voor 2020. Daar gaat het om. U moet niet zeggen dat de premier dat ook heeft gezegd. Misschien is dat zo, maar dan zullen de kamerleden de premier wel interpellieren. Ik interpelleer de Vlaamse minister die datzelfde standpunt heeft ingenomen.

Mijnheer de minister, u zegt dat we rekening moeten houden met de bevolkingsdichtheid. Dat is juist. Daarom is het belangrijk dat we het voorzorgsprincipe toepassen, net omdat we zo'n grote bevolkingsdichtheid hebben. Als u het hebt over geen overmatige burden sharing, dan hebt u ook gelijk, maar dat is nu nog niet aan de orde. Nu gaat het over de EU-doelstelling voor de 25 lidstaten. Het aandeel van Vlaanderen en België daarin

Glorieux

zal nadien moeten worden bevochten. Het is evident dat de Vlaamse en Belgische onderhandelaren inbrengen dat de industriële dichtheid voor een specifieke situatie zorgt. In deze zaak was dat echter niet aan de orde.

De Kyoto-norm stelt een wereldwijde reductie van 5 percent voorop; voor de Europese Unie is dat 8 percent, waarvan België 7,5 en Vlaanderen 5,2 percent voor hun rekening moeten nemen.

De verdeling van de totale doelstelling was nu nog niet aan de orde. Men heeft er echter wel voor trachten te zorgen dat die totale doelstellingen zo laag mogelijk worden gehouden of zelfs dat er geen doelstellingen worden vooropgesteld.

Mijnheer de minister, u zegt dat u zich vooral hebt beziggehouden met inspanningen of voorstellen van de vorige regering te realiseren. Uw beleidsnota beperkt zich daar trouwens toe. Op basis van de beleidsmaatregelen van de vorige regering weten we dat we noch de stabilisatiedoelstelling 2005, noch de Kyoto-doelstelling zullen halen, omdat er geen bijkomende initiatieven worden genomen. Hierdoor miskent u dat er in Vlaanderen een groot potentieel is aan rendabele CO₂-reductiemaatregelen.

De Fraunhoferstudie stelt dat ons land enkel door onze energie-efficiëntie op het peil van de buurlanden te brengen, in staat is om met de vingers in de neus die Kyoto-doelstelling te halen. We moeten onze concurrentiepositie daarvoor niet ondermijnen. U beschouwt het echter als een bedreiging voor onze economie, terwijl we juist de kans missen om een 'first mover' te zijn. Het gaat over een termijn van 1 tot 2 generaties. We voeren een egoïstisch beleid dat geen rekening houdt met de welvaartskansen en het welzijn van mensen in de ontwikkelingslanden, maar ook van onze eigen toekomstige generaties. Dat is onaanvaardbaar.

Mijnheer de minister, het IPCC stelt dat de opwarming niet meer dan 2 graden boven het preïndustrieel niveau mag komen. U hebt hetzelfde geantwoord op een vraag van de heer Bart Martens, maar dat antwoord was nogal cryptisch. U neemt hetzelfde standpunt in als president Bush. U trekt de standpunten van het IPCC in twijfel door erop te wijzen dat er nog veel onduidelijkheid is en dat

er beter eerst nog wat moet worden gestudeerd. U zegt ook dat het slecht is voor onze economie. Dat is precies wat president Bush zegt. Ik betreur dat Vlaanderen ook die kant opgaat.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, ik denk dat elke generatie politici maatregelen moet nemen op basis van de kennis van de wetenschap van dat moment. Als wordt gewacht op een wetenschappelijke consensus, zal waarschijnlijk het kalf al verdrongen zijn.

Mijnheer de minister, stel u voor dat u met de auto op de snelweg 120 kilometer per uur rijdt, met vier wetenschappers met een witte stofjas aan boord. Plots komt u in een mistbank terecht, en drie wetenschappers zeggen dat ze rode stoplichten zien. Zult u dan wachten tot ook de vierde wetenschapper de rode lichten ziet voor u op de rem gaat staan?

We moeten nu conclusies trekken, op basis van een ruime meerderheid van de wetenschappelijke kennis. Het IPCC zegt dat we een groot risico lopen op een complete klimaatontregeling als de temperatuur met meer dan 2 graden Celsius stijgt. De West-Antarctische en de Groenlandse ijskappen zullen afsmelten. De permafrost zal ontdooien, waardoor methaangassen zullen vrijkomen. De Golfstroom zal stagneren, met alle mogelijke gevolgen. Dat risico mogen we niet lopen, en dat was ook het standpunt van de staatshoofden en regeringsleiders de voorbije twee dagen in Brussel.

We moeten ons schikken naar de wetenschappelijke kennis die momenteel voorhanden is, ook al wordt die door sommigen in vraag gesteld en is er geen volledige consensus. Als we moeten wachten op 100 percent wetenschappelijke consensus, vrees ik dat we te laat komen.

Mijnheer de minister, ik reken erop dat u zich niet blijft verschuilen achter het gebrek aan wetenschappelijke consensus om nu al uw instemming te verlenen aan de afspraken die gisteren tijdens de Europese lentetop werden gemaakt inzake de tussenliggende doelstelling van 30 percent reductie tegen 2020, die Europa als wereldwijde voortrekker in de strijd tegen de klimaatverandering heeft aanvaard.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, ik had ook graag een repliek van de meerderheid gehoord.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, al deze commotie helpt ons niet vooruit. Ik heb al veel namen gekregen, en vandaag heb ik er weer een nieuwe bij.

Mijnheer Glorieux, u verwijst naar een uitspraak van minister Tobback. Ik kan me enkel richten op het antwoord dat hij in de Senaat heeft gegeven. Ik heb expliciet gesteld dat hij in zijn antwoord heeft vermeld: 'Er zijn geen expliciete federale of regionale standpunten.'

Als vragen worden gesteld, en minister Tobback wordt geciteerd, wil ik natuurlijk graag weten van waar het citaat komt. We hebben alles gedaan om een Belgisch standpunt te bereiken, en er werd overleg gepleegd met de collega's van de andere regio's.

Ik ben al een tijd bezig met de maatregelen van de vorige regering. Misschien had ik al verder gestaan als we een aantal problemen met de uitvoering van een aantal beslissingen niet hadden gehad.

Mijnheer Martens, het is evident dat we alles moeten doen om antwoorden te geven. De vraag van de heer Glorieux is of ik de bevindingen van dat instituut al dan niet onderschrijf. Het is niet aan de minister om onderzoeksresultaten te onderschrijven. Het is aan de minister om met alle beschikbare materiaal een beleid te voeren in het voordeel van het leefmilieu.

In 2007 komt er een nieuw rapport. Ook dat is heel belangrijk. Ik zeg niet dat ik dat rapport niet ter harte neem of niet mee gestalte geef, maar dat is iets anders dan volledig onderschrijven wat erin staat. Als ik dat doe, kan voor elk rapport worden gevraagd waarom ik het niet onderschrijf. De minister moet met alle beschikbare materiaal werken.

Mijnheer Martens, uw vergelijking met de mist lijkt me niet gepast, maar we moeten uiteraard

inspanningen doen om de opwarming van de aarde tegen te gaan. Vlaanderen is maar een klein stukje. De dynamiek moet zich verder ontwikkelen op Europees niveau, en Vlaanderen en België moeten daar zeker een rol in spelen.

Ik herhaal wat ik al heb gezegd, en alle vergelijkingen en alle commotie zijn niet resultaatgericht.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Glorieux, door de heer Wymeersch en door de heer Matthijs werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aankoop en inrichting van agrarische gebieden als bos

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over aankopen voor boscompensaties en gebieden voor boscompensaties

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aankoop en inrichting van agrarische gebieden als bos, en van mevrouw Rombouts tot minister Peeters, over aankopen voor boscompensaties en gebieden voor boscompensaties.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen wil het buitengebied vrijwaren voor de essentiële functies landbouw, natuur en bos. Om dat doel te bereiken, worden 750.000 hectare agrarisch gebied, 150.000 hectare natuurgebied, 53.000 hectare bosgebied en

Verfaillie

34.000 hectare andere groengebieden vastgelegd in bestemmingsplannen.

In 2001 besliste de toenmalige Vlaamse Regering de afbakening van de landbouw-, natuur- en bosgebieden aan te pakken in twee fasen. De afbakening van deze gebieden startte met de afbakening van 86.500 hectare natuurgebied als onderdeel van het Vlaams Ecologisch Netwerk. De afbakening van de landbouwgebieden en de rest van de natuurgebieden werd verschoven naar een tweede fase die in 2004 van start ging.

De tweede fase verloopt, zoals gestipuleerd in het regeerakkoord, via een meer geïntegreerde benadering, waarbij landbouw, natuur en bos gelijktijdig worden afgewogen. In overleg met gemeenten, provincies en belangengroepen wordt een ruimtelijke visie opgesteld die de hoofdlijnen aangeeft van de belangrijke structuren: welke aaneengesloten gebieden gevrijwaard blijven voor landbouw en in welke beekvalleien ruimte is voor natuurontwikkeling.

Deze ruimtelijke visie legt de krachtlijnen vast voor de opmaak van de ruimtelijke uitvoeringsplannen die de bestemmingen op perceelsniveau vastleggen. Vlaanderen is hiervoor opgedeeld in 15 regio's. In juni 2004 startte het overlegproces over deze ruimtelijke visie in de pilootregio's Kust-Polders-Westhoek en Haspengouw-Voeren. Vanaf 2005 komen de overige regio's gefaseerd aan bod.

Mijnheer de minister, de afdeling Bos en Groen koopt, ondanks een gelijktijdige afbakening, blijkbaar nog altijd gronden aan in agrarisch gebied, en beplant ze stelselmatig. Een aantal voorbeelden zijn het Vijverbos in Dentergem, Oostkamp, Lichtervelde, Kortemark en de Uitkerkse Polders.

In Dentergem werd door het Vlaamse Gewest in 2000 14 hectare landbouwgrond aangekocht om een stadsbos voor Tielt aan te leggen. Het gebied is intussen gegroeid tot meer dan 25 hectare. Enkele weken geleden zijn weer beplantingen gebeurd, blijkbaar zonder stedenbouwkundige vergunning.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze manier van werken van de afdeling Bos en

Groen? Bent u van mening dat moet worden gewacht met de aankoop van gronden door Bos en Groen, totdat de afbakening een feit is? Zo ja, welke initiatieven worden genomen, gelet op deze gelijktijdige en gelijkwaardige afbakening, om de aankoop en de inrichting van agrarische gebieden als bos stop te zetten? Klopt het dat aanplantingen gebeuren zonder stedenbouwkundige vergunningen?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, voor ik mijn vraag stel, wil ik me aansluiten bij de vraag van de heer Verfaillie.

De heer Verfaillie heeft een aantal voorbeelden uit West-Vlaanderen gegeven, maar er zijn ook voorbeelden in andere provincies. Ook voor de provincie Antwerpen kan ik enkele aankopen vermelden.

De eerste vraag die de gebruikers van de gronden stellen, is of het allemaal zomaar kan. Waar moeten de bossen eigenlijk komen? In een bepaald geval worden zelfs huiskavels van een actief landbouwbedrijf aangesproken.

Veelal worden deze gronden voor bebossing verworven door verschillende instanties. Bos en Groen, natuurverenigingen, gemeenten en provincies. Mijnheer de minister, hebt u een totaaloverzicht van wat zich afspeelt op het terrein? Hoe coördineert u dat, zowel op kwantitatief als op kwalitatief vlak?

Ik stel mijn vraag over de verplichte boscompensaties en het aanduiden van boscompensatiegebieden, omdat ze regelmatig voor grote discussies, spanningen en ongerustheid zorgen.

Artikel 90bis van het bosdecreet legt een compensatieplicht op voor het kappen van bossen. Hierdoor moet sinds enkele jaren elke ontbossing gecompenseerd worden, ofwel in natura door ten minste een gelijke oppervlakte opnieuw aan te planten, ofwel door storting van een bosbehoudsbijdrage, ofwel door een combinatie van beide.

Nog volgens het bosdecreet, moet de Vlaamse Regering de gebieden bepalen die in aanmerking

Rombouts

komen voor boscompensaties. Het aanduiden van boscompensatiegebieden kan moeilijk los gezien worden van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en het regeerakkoord. De relatie tussen de boscompensaties, de gebieden voor boscompensaties, het RSV en het regeerakkoord is echter onduidelijk.

Wat betreft de aanduiding van boscompensatiegebieden zijn geen bepalingen opgenomen in het regeerakkoord. Ervan uitgaande dat de meeste boscompensatiegebieden nog gekocht moeten worden, geldt wel de volgende bepaling uit het regeerakkoord: 'In afwachting van voormelde evaluatie – evaluatie van instrumentenmix en budgetten – hanteren we dezelfde criteria voor aankopen in de agrarische en landschappelijk waardevolle agrarische gebieden als voor de erkenning van natuurreservaten in de agrarische en landschappelijk waardevolle agrarische gebieden.' Deze bepaling geldt voor alle aankopen en dus ook voor boscompensaties.

Ook het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen blijft onduidelijk over boscompensaties. Boscompensaties of boscompensatiegebieden komen niet voor in het RSV, omdat het begrip maar geïntroduceerd werd na de opmaak van het structuurplan.

De bindende bepalingen van het RSV stellen wel dat in de gewestplannen of in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen tegen 2007, in vergelijking met de situatie van de gewestplannen in 1994, 10.000 hectare bijkomend bosgebied of bosuitbreidingsgebied afgebakend wordt.

Met betrekking tot de bindende bepalingen van het RSV stelt het regeerakkoord: 'We zorgen voor een effectieve uitvoering van het RSV: de snelle uitvoering van de bindende bepalingen en de ruimteboekhouding.' En iets verder staat: 'Evenals de gelijktijdige afbakening van 750.000 hectare agrarisch gebied, extra 38.000 hectare natuurgebied en 10.000 hectare bosgebied.'

Om te komen tot een maatschappelijk gedragen en gelijktijdige afbakening van zowel de agrarische gebieden als de natuur- en bosgebieden, besliste de Vlaamse Regering op 17 december

2004 over te gaan tot een versnelde afbakening, waarbij gewerkt wordt met 15 buitengebiedregio's. Op het terrein zien we echter dat er niet gewacht wordt op deze gelijktijdige afbakening, en nog steeds gronden worden verworven door de afdeling Bos en Groen, eventueel in samenwerking met natuurverenigingen of gemeenten, met als doel het bebossen van deze gronden.

Het merendeel van deze gronden ligt in agrarisch gebied waarvan helemaal nog niet duidelijk is welke bestemming de gronden zullen krijgen in de definitieve afbakening. Deze gronden worden blijkbaar gekocht in het kader van de realisatie van 10.000 hectare bijkomend bos of bosuitbreiding, of in het kader van boscompensaties. Het is de vraag of bij deze aankopen in het kader van boscompensaties effectief rekening wordt gehouden met de bepalingen in het regeerakkoord.

Als voorbeeld wil ik een situatie in Ravels aanhalen. Hier werd onder de noemer openbaar belang of openbaar nut in agrarisch gebied, met name in ruilverkavelingsgebied, grond aangekocht om te bebossen in het kader van de compensatieplicht.

Het voorkooprecht van de pachter werd omzeild door de gronden aan te kopen onder de noemer openbaar belang – openbaar nut. De reden waarom deze gronden werden aangekocht, en waarvoor vruchtbare landbouwgronden worden opgeofferd, smaakt echter bijzonder zuur. Deze landbouwgronden zijn blijkbaar nodig om bossen te compenseren die gekapt zouden worden in natuurgebied Turnhouts Vennengebied, waar met een natuurrichtplan de Zandvenheide wordt ontbost. Vanzelfsprekend ligt deze werkwijze uiterst gevoelig bij de landbouwsector.

Naast de compensaties bij het rooien van bossen, spreekt de afdeling Bos en Groen over nog eens 3.700 hectare historische boscompensaties. Deze historische compensaties ziet ze als resultaat van het rooien van bossen tussen 1994 – met de opmaak van het RSV – en het jaar 2000, de invoering van de compensatieplicht. Ook voor deze historische boscompensaties zouden nog compensatiegebieden aangeduid moeten worden. Ik stel mij echter vragen bij de rechtmatigheid van de vraag naar historische boscompensaties. Voor alle boscompensaties, inclusief de eventuele historische boscompensaties, zie ik zelf maar één heldere

Rombouts

oplossing die rekening houdt met de bestaande regelgeving, het RSV en het regeerakkoord. Het besluit van de Vlaamse Regering inzake compensatie voorziet in compensaties in zones met bestemming groengebied, natuurontwikkelingsgebied, parkgebied, buffergebied, bosgebied, bosuitbreidingsgebied, agrarisch gebied in de ruime zin, recreatiegebied en gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. In het kader van de ruimtebalans hoort onder andere agrarisch gebied duidelijk niet thuis in dit rijtje.

Boscompensaties horen op de eerste plaats het beste thuis in bosuitbreidingsgebieden. Hierdoor kunnen de boscompensaties bijdragen tot de creatie van 10.000 hectare bijkomend bos. Dit is ook een goede werkwijze om de ruimtebalans te doen kloppen. Het bebossen van landbouwgronden brengt immers de ruimtebalans in gevaar en betekent op dit moment een voorafname op de gelijktijdige afbakening van het buitengebied.

Ik hoop dat u snel duidelijkheid wilt brengen ten aanzien van de boscompensaties. Heldere en duidelijke richtlijnen voor de afdeling Bos en Groen en voor gesubsidieerde aankopen, met respect voor het regeerakkoord, het RSV en de gelijktijdige afbakening van het buitengebied, kunnen veel frustraties en onrust op het terrein wegnemen.

Mijnheer de minister, zijn er deze legislatuur al aankopen geweest in het kader van bosuitbreiding of boscompensatie? Welke criteria werden voor deze aankopen gehanteerd? Waren deze aankopen conform het regeerakkoord?

Wat is uw standpunt ten opzichte van de aankoop van vruchtbare landbouwgronden om te voldoen aan de compensatieplicht bij het rooien van bossen in natuurgebied, zoals ik in mijn voorbeeld aanhaalde?

In datzelfde voorbeeld werd blijkbaar het begrip 'openbaar belang/nut' gebruikt om het voorkooprecht van de pachter te omzeilen. Kan de afdeling Bos en Groen steeds gebruik maken van dit begrip of zijn hier bepaalde regels en voorwaarden aan gekoppeld? Wie kan, naast de afdeling Bos en Groen, nog gebruik maken van deze term?

Hoe ziet u de relatie tussen boscompensaties, het regeerakkoord, het RSV en de ruimtebalans? Volgt u de redenering die ik in mijn vraag heb uitgewerkt in verband met de gebieden die voor boscompensaties in aanmerking komen en de relatie tot de ruimtebalans?

Hoe uit deze visie zich in richtlijnen voor aankopen door de Vlaamse administratie of voor gesubsidieerde aankopen?

Acht u de vraag van de afdeling Bos en Groen naar de zogenaamde historische boscompensaties gerechtvaardigd? Wat is de wettelijke basis voor deze historische boscompensaties?

Indien men niet wacht op de gelijktijdige afbakening van het buitengebied en toch blijft voortgaan met de aankoop van gebieden voor boscompensaties, aan welke voorwaarden moeten deze gebieden dan voldoen? Zijn de voorwaarden dezelfde voor zowel de Vlaamse administratie, de lokale besturen als de gesubsidieerde aankopen?

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik wil even inpikken op de paniecreactie van mijn collega's. Ik was gisteren toevallig aanwezig op een overleg waarbij elk klein gebiedje van nabij werd bekeken. Er waren mensen van Bos en Groen aanwezig, als ook afgevaardigden van de landbouwers en van de gemeenten. Er is een heel constructief gesprek uit gevolgd. Het resultaat was dat er wel degelijk rekening wordt gehouden met de aankopen van Bos en Groen, met het oog op compensatie, maar dat er ook minder agrarische gebieden in aanmerking worden genomen om bossen aan te planten. Er is wel degelijk overleg; het is voorbarig nu al te paniker. Ik was er gisteren zelf getuige van dat de landbouwers hun bekommernissen op tafel kunnen leggen over gebieden die worden aangekocht door Bos en Groen, en er werd rekening mee gehouden.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik deel de bezorgdheid maar wil ook de link leggen met de natuurbeweging. Er is in West-Vlaanderen een hetze aan de

Crevits

gang over werken die worden uitgevoerd in de Uitkerkse Polders waarbij vruchtbare landbouwgrond wordt weggevoerd en putten worden gegraven op een moment dat het afbakingsproces in volle gang is. Daarmee wordt heel wat wrevel en onrust opgewekt.

Blijkbaar zou er vorige week een aankoop zijn gebeurd door de natuurbeweging in een zone die bestemd is voor agrarisch gebied. De aankooppolitiek zou dus blijkbaar nog voortgaan. Ik wil nogmaals benadrukken dat de afbakening absoluut noodzakelijk is en dat zo heel wat ongerustheid zal worden weggenomen.

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Ik wil oproepen om de kalmte te bewaren. Er worden tussen de verschillende partijen allerlei uitspraken gedaan. De landbouw heeft het over 'geen vierkante meter' en de natuurbeweging reageert hier weer op. Ik denk dat alles in overleg en met gezond verstand moet worden besproken. Ik zal geen uitspraken van politici herhalen maar enkel oproepen om geen extreme standpunten in te nemen maar elkaar op te zoeken voor een constructieve dialoog.

De heer Patrick Lachaert: Ik wil eveneens oproepen tot een goede onderlinge verstandhouding. Het zou goed zijn elk jaar eens per provincie samen te brengen wat er allemaal zal gebeuren, dan zou niemand zich misdeeld moeten voelen. Elke politicus maakt wel de fout om belangrijk te vinden wat er in zijn achtertuin gebeurt. Een voorlichtingsmoment per provincie en per jaar zou niet slecht zijn.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, ik wil een andere nuance aanbrengen. De vragen zijn terecht en begrijpelijk en ze zullen zich bovendien in de toekomst blijven herhalen. Zolang er bezorgdheid op het veld aanwezig is, is het de plicht van parlementsleden om die te vertolken bij de regering.

Zolang minister Van Mechelen geen werk heeft gemaakt van de afbakening van de verschillende

zones, zal er een probleemsituatie blijven bestaan. Het is goed dat de ongerustheid wordt gekanaliseerd via parlementsleden. Voorafnames op het RSV zullen blijven zorgen voor veel ongerustheid. Ik dring erop aan dat we gezamenlijk vanuit de commissie bij minister Van Mechelen moeten aandringen op een spoedige afbakening zodat de grootst mogelijke rechtszekerheid bij gebruikers en eigenaars wordt gerealiseerd.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Ik zal geen dossier uit mijn achtertuin aanhalen. Ik vind het positief dat de collega's van CD&V ook een pleidooi houden voor een snelle afbakening van een landbouw- en natuurstructuur. Ik wil wel een vraag stellen aan mevrouw Rombouts en aan de minister met betrekking tot de verhouding tussen de bosdoelstellingen en het RSV. De vraagstelling van vandaag zal weer wat meer ongerustheid teweegbrengen, zowel bij de landbouwers als bij mensen die bezig zijn met bosbehoud. Ik denk niet dat we in de fout mogen vervallen door te zeggen dat alle boszones eigenlijk in bosgebied moeten komen te liggen.

Ik kan me zwaar vergissen, maar volgens mij zegt het RSV dat ook niet. Vandaag is er 135.000 hectare bos, waarvan 43.000 hectare in bosgebied. Met de doelstelling van het RSV zal het saldo komen op 53.000 hectare. Mevrouw Rombouts, hoor ik u nu een pleidooi houden om al die andere 'zonevreemde' bossen dan maar te elimineren ofwel de doelstellingen van het RSV aan te passen?

De vraag creëert een extra verwarring. Het RSV is duidelijk en we moeten vermijden extra ongerustheid teweeg te brengen op het terrein.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik kan me aansluiten bij de reacties die in de richting gaan van verstandig met een aantal van de problemen om te springen. Zo kunnen we stappen zetten in de richting van verstandig groen.

Mijnheer Verfaillie, enkel aankoopdossiers beneden 7.500 euro kunnen worden goedgekeurd zonder een individuele ministeriële goedkeuring. In de praktijk betreft dit kleine uitbreidingen van reeds

Peeters

bestaande eigendommen. Alle andere dossiers worden door mij beoordeeld en goedgekeurd. Bij deze beoordeling hanteer ik de criteria die vermeld zijn in artikel 36, paragraaf 2, van het decreet op het natuurbewoud en het natuurlijk milieu, dat in dezelfde lijn ligt als het regeerakkoord. Deze criteria zijn van dien aard dat verwerving of erkenning met het oog op reservaatvorming of bebossing slechts een marginale invloed kunnen hebben op de landbouwstructuur.

Voor de feitelijke bebossing in agrarische gebieden volgt de afdeling Bos en Groen hoe dan ook de door de wetgever voorziene weg. Zo vraagt de afdeling Bos en Groen, naast mogelijke andere wettelijk voorziene adviezen, machtigingen of vergunningen, een machtiging tot bebossing aan de gemeente, overeenkomstig artikel 35, paragraaf 5, van het veldwetboek.

Het probleem van de relatie tussen de bebossingsaankopen en de ruimtelijke afbakening is me bekend. Het is duidelijk dat de afbakeningsprocessen voor het buitengebied vertraging hebben opgelopen en dat de Vlaamse Regering deze wil versnellen, zodanig dat snel garanties geboden kunnen worden aan alle functies in de open ruimte. Deze vertraagde afbakeningsprocessen kunnen in frictie staan met de bebossingsdoelstellingen. Het regeerakkoord schuift hieromtrent toch enkele zeer duidelijke elementen naar voren. We realiseren 38.000 hectare extra natuurgebied en 10.000 hectare bosgebied, zoals voorzien in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. We optimaliseren de mix aan instrumenten, zoals aankoop, subsidiëring van aankoop, beheersovereenkomsten met resultaatsverbintenissen, grondruil en dergelijke meer, en budgetten op basis van een objectieve evaluatie. We houden daarbij rekening met de huidige of vooropgestelde ruimtelijke bestemming. In afwachting van voormelde evaluatie hanteren we dezelfde criteria voor aankopen in de agrarische en landschappelijk waardevolle agrarische gebieden als voor de erkenning van natuurreservaten in de agrarische en landschappelijk waardevolle agrarische gebieden die in het eerder vermelde artikel 36, paragraaf 2, zijn opgenomen. We zorgen voor de aanleg van meer stadsbossen en speelbossen, met eerbiediging van de ruimteboekhouding.

Het regeerakkoord verwijst dus duidelijk naar het aankoopbeleid als een onderdeel van het instru-

mentenpakket van de overheid ter realisatie van en dus met respect voor de doelstellingen van het ruimtelijk beleid. Het is niet de bedoeling om met dit beleid de ruimtelijke processen te omzeilen. Evenmin is het de bedoeling dit aankoopbeleid stop te zetten, waarvan sommigen in het verleden meenden dat dit het geval zou zijn.

Het regeerakkoord verwijst wel naar bijkomende criteria die tot nader order mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van elk afzonderlijk aankoopdossier. Deze bijkomende criteria moeten garanderen dat de bosuitbreiding ruimtelijk gesproken binnen acceptabele krijtlijnen gebeurt. Uit diverse rapporten blijkt overigens dat er geen enkele vrees hoeft te bestaan dat de afdeling Bos en Groen met het huidige tempo aan realisaties de ruimteboekhouding drastisch zou dreigen te verstoren. Tussen 1994 en 2003 heeft de afdeling Bos en Groen immers 2051 hectare bos gerealiseerd. Dat maakt dat er nog een eind te gaan is om de 10.000 hectare te bereiken.

Het is, tot slot, de bedoeling dat de gerealiseerde bosuitbreidingen in het daarop volgende afbakeningsproces zouden kunnen worden aangewezen als een deel van de 'ecologisch verantwoorde bosuitbreiding'. Deze gebieden zouden in dit kader dus kunnen worden voorgesteld voor bestemmingswijziging. Op het moment dat over deze bestemmingswijziging wordt beslist, wordt de ruimtebalans wél het referentiekader en wordt deze wijziging dus in mindering gebracht van de ruimtelijke taakstelling ten aanzien van bosbestemming.

Mijnheer Verfaillie, de afdeling Bos en Groen kan in bepaalde gevallen wel beplantingen uitvoeren die niet vergunningsplichtig zijn, onder meer voor wat betreft houtkanten en boomgaarden. In het aangehaalde voorbeeld van Dentergem werden 8 hectare pachtvrije gronden door het Vlaamse Gewest aangekocht op een openbare verkoping in 2001. Voor 5 hectare hiervan werd een bebossingmachtiging aangevraagd en verkregen bij de gemeente Dentergem. De bebossing werd in de winter van 2001-2002 uitgevoerd in de vorm van een succesvolle bosplantactie, onder andere in aanwezigheid van de heer burgemeester.

In december 2001 werden nogmaals 14 hectare gronden aangekocht. De gemeente nam geen standpunt in over de opportuniteit van het project, maar wenste geen bebossingmachtiging meer te geven vóór de afhandeling van het afba-

Peeters

keningsproces. De afdeling Bos en Groen lichtte haar visie op de ontwikkeling van het gebied toe op een vergadering georganiseerd door de landbouworganisatie, en dit in aanwezigheid van de burgemeester.

De conclusie van de organisatoren van die avond was dat zij zich steeds zullen blijven verzetten tegen het project, maar dat zij de betrokken landbouwers, waarvan meerdere pensioengerechtigd, niet zouden verhinderen hun gronden te verkopen aan, of te ruilen met het Vlaamse Gewest.

Ondertussen is op minnelijke basis in totaal reeds meer dan 45 hectare aangekocht door het Vlaamse Gewest. 4 hectare hiervan vormt het centrale deel van het 'Vijverbos', een relict van het vroegere uitgestrekte bosgebied 'Dendrombosch'. Het grootste deel van deze gronden wordt nog enkele jaren door landbouwers gebruikt. Op de volledig vrije gronden zijn houtkanten aangeplant. Twee percelen zijn beplant met een zaadboomgaard – wilde appel en winterlinde. De aanplanting van houtkanten en zaadboomgaarden is niet vergunningsplichtig. Voor de overige gronden wordt het beheer voor een deel uitgevoerd door lokale landbouwers via een jaarlijkse overeenkomst en wordt voor de rest een nulbeheer uitgevoerd. Ook dit nulbeheer is in overeenstemming met de wettelijke bepalingen.

Mijnheer Verfaillie, er zijn dus geen aanplantingen zonder de vereiste vergunningen geweest.

Mevrouw Rombouts, ik zal u straks de schriftelijke neerslag van mijn antwoord bezorgen. Bij mijn toelichting zal ik me beperken tot de hoofdlijnen.

Gezien de beperkte bosoppervlakte in Vlaanderen geldt als basisprincipe van het Vlaams bosbeleid dat er geen bestaand bos meer mag verdwijnen. Dit standstillprincipe is verwerkt in de betrokken sectorale wetgeving. Met name werd hiervoor in 1997 een artikel 90bis ingevoerd in het bosdecreet: het zogenaamde moratorium op ontbossing. Hierdoor werd het wettelijk onmogelijk om bestaande bossen te ontbossen.

Deze regeling werd in 1999 versoepeld en omgebogen naar de zogenaamde 'compensatieregeling'. In deze compensatieregeling blijft het principe

dat ontbossen een uitzondering is. Indien ze toch wordt toegestaan, moet de eigenaar zelf zorgen voor een compensatie. Als alternatief kan hij een financiële bijdrage leveren aan het Bossenfonds van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat zal instaan voor de compensatiebebossing. Een en ander wordt geregeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 februari 2001 tot vaststelling van nadere regels inzake compensatie van ontbossing en ontheffing van het verbod op ontbossing. Voor 687 hectare ontbossing die gebeurde tussen 2001 en 2003 werd er 164 hectare effectief gecompenseerd door de ontbosser of door een derde die zich in de plaats stelde. De overige vergunde ontbossingen werden gecompenseerd via een bosbehoudsbijdrage.

Pas recent werd gestart met het besteden van de middelen van het Bossencompensatiefonds aan effectieve compenserende bebossing. In 2004 werd met de middelen van het Bossencompensatiefonds 17,6 hectare grond aangekocht voor bebossing. Deze aarzelende start wordt onder meer juist verklaard door het respect voor de bestemming en het wachten op de uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Zoals ik daarnet al heb gezegd, werd er, voor wat dan de bosuitbreiding betreft, tussen 1994 en 2003 2051 hectare bos gerealiseerd. We zijn dus nog ver verwijderd van die 10.000 hectare.

Sinds juli 2004 werden ongeveer 100 hectare niet-beboste gronden aangekocht voor bosuitbreiding of boscompensatie. De gebruikte kredieten zijn deels afkomstig van de MiNa-fondsbegroting, deels van bovenvermelde bijdragen aan het compensatiefonds. Tevens werden kredieten gestort op de grondenbank ter realisatie van het Parkbos Gent, waarmee ongeveer 100 hectare gronden zouden moeten worden aangekocht.

Sinds deze regering is aangetreden, wordt er op basis van het voornoemde artikel 36 van het decreet op het natuurbewoud per afzonderlijk aankoopvoorstel op het moment van de principiële beslissing een concrete beoordeling gemaakt. Daarbij wordt rekening gehouden met de lokale landbouw-situatie. Ik kan dus zeggen dat deze aankopen in principe gebeuren conform het regeerakkoord.

Wat Ravels betreft, werd door de afdeling Bos en Groen één perceeltje in agrarisch gebruik, met een

Peeters

oppervlakte van 0,7 hectare, aangekocht. Het perceel is gelegen in 'bosgebied' op het gewestplan en de aankoop is gebeurd met geld uit het compensatiefonds. Het perceel is vrij van pacht aangeboden en gekocht.

De aanwezigheid van vruchtbare landbouwgronden is alleszins een van de argumenten die bij de beoordeling van de aankoopdossiers van de afdeling Bos en Groen in rekening wordt gebracht. Het is overigens een beoordelingselement dat zo goed als letterlijk voorkomt in het eerder geciteerde artikel 36, paragraaf 2. Het weze duidelijk dat de constatering dat het bij een concreet dossier om waardevolle landbouwgrond gaat in principe leidt tot een negatieve evaluatie.

Mevrouw Rombouts, de gegevens die u aanhaalt in uw voorbeeld, zijn me niet bekend. Als u me concrete gegevens bezorgt, kan ik u een duidelijk antwoord geven.

U had ook een vraag over het voorkoopprecht. In het dossier ging het echter om de aankoop van een pachtvrij goed. De vraag was dan ook niet aan de orde. Wat het principe betreft van het niet-aanbieden van het voorkoopprecht, verwijs ik naar artikel 52, punt 3 van de pachtwet, die deze problematiek regelt. De pachtwet voorziet in deze uitzondering voor alle openbare besturen die een aankoop realiseren voor doeleinden van algemeen belang. Dat juridisch gegeven doet geen afbreuk aan mijn intentie, die door de afdeling Bos en Groen moet worden gerealiseerd, om steeds te streven naar een minnelijk akkoord met de zittende grondgebruiker.

Naast de juridische problematiek van de rechten van de pachter, is het duidelijk dat een overheidsaankoop – zeker als die grootschalig is – van invloed kan zijn op de perspectieven van de nabijgelegen landbouwers inzake verwerving en gebruik van gronden. Vandaar dat de elementen 'impact op de landbouwstructuur' en 'kwaliteit van de landbouwgrond' zo belangrijk zijn bij het beoordelen van de afzonderlijke aankoopvoorstellen.

Artikel 4 van het eerder vermelde besluit inzake compensatie voorziet er inderdaad in dat de boscompensatie slechts kan gebeuren in alle 'groe-

ne' gebieden op het gewestplan, maar ook in agrarisch gebied, recreatiegebied of gebied voor gemeenschapsvoorzieningen. Ik meen dat deze bestemmingen in aanmerking kwamen omdat bebossing ervan niet per definitie is uitgesloten op grond van de bestemmingsvoorschriften. Dit neemt niet weg dat er voor gronden met een agrarische bestemming een gedegen beoordeling dient te gebeuren.

Voor zover het gaat om compensatiebebossing door de ontbosser zelf, moet de voorgestelde compensatiebebossing alleszins voldoen aan de door de wetgeving opgelegde machtigingen en/of vergunningen. Zo is voor bosaanplantingen in een agrarisch gebied een machtiging van de gemeente vereist op basis van artikel 35 van het veldwetboek.

Voor zover de boscompensatie gebeurt met middelen uit het Bossencompensatiefonds, treedt het Vlaamse Gewest op als bebossende instantie. Boscompensaties die worden uitgevoerd met kredieten uit het compensatiefonds worden op dezelfde manier beoordeeld als 'gewone' dossiers van bosuitbreiding.

De aankopen uit het compensatiefonds worden op dezelfde manier geëvalueerd als de 'gewone' bosuitbreidingsaankopen. Compensatiebebossingen uitgevoerd door de ontbosser – zowel particulieren als openbare besturen – worden nooit gesubsidieerd. Voor gesubsidieerde bosuitbreiding geldt ten slotte de grendel die de gemeente heeft op grond van artikel 35 van het veldwetboek.

De kwantitatieve doelstelling van de Vlaamse Regering is een stijging van het bosareaal met 10.000 hectare ten opzichte van het referentiejaar 1994. Indien er tussentijds een daling van het bosareaal wordt vastgesteld, dan is het duidelijk dat deze daling ook moet worden ingehaald om de doelstellingen te halen. Het enige verschil tussen de ontbossingen van voor 2000 en die erna is dat de oude ontbossingen niet worden gefinancierd door een wettelijk opgelegde compensatieregeling.

De afbakening van het buitengebied is een planologisch proces onder de bevoegdheid van de minister van Ruimtelijke Ordening. Dat proces wordt nu versneld aangepakt. De door de overheid uitgevoerde boscompensaties werden uitgesteld in afwachting van de realisatie van het struc-

Peeters

tuurplan. De wetgever heeft bepaald in welke bestemmingen compensatiebossen kunnen worden aangeplant en welke randvoorwaarden en machtigingen hiervoor gelden. Voor het overige gelden dezelfde criteria voor boscompensatie als voor bosuitbreiding. Beide vormen van bosuitbreiding hebben geen direct effect op de implementatie van de ruimtebalans.

Mijn schriftelijk antwoord is ruimer dan wat ik hier heb gezegd, maar ik laat het u bezorgen.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik heb begrepen dat een belangrijke taak is weggelegd voor de Vlaamse Regering om het afbakeningsproces te versnellen, zoals in het regeerakkoord staat. Zo kan iedereen, in welke zone hij zich ook bevindt, enige rechtszekerheid hebben, want die is er vandaag niet. Ik roep de Vlaamse Regering op om de voorafnames van een aantal instanties op de ruimtelijke balans niet meer te doen. Dat geeft de instanties de mogelijkheid om te onderhandelen in de concrete situatie, zodat er rekening mee moet worden gehouden bij de effectieve afbakening. De stad Veurne ligt in het afbakeningsproject van de kustzone en de Westhoek. De administraties hebben hoge eisen qua natuur en bos om hun doelstelling zo gauw mogelijk te bereiken, om in de eerste projecten zo veel mogelijk binnen te halen en dan verder niets meer te doen. De gemeentebesturen en de Vlaamse Regering moeten daar voorzichtig mee omspringen.

De voorzitter: Er zijn nu 2 pilootprojecten, een in de Westhoek en een in Haspengouw. Laten we hopen dat die goed aflopen. Misschien worden ze trendbepalend voor de rest van Vlaanderen. Het is de eerste keer dat er werk van wordt gemaakt.

Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik zal uw schriftelijk antwoord nog eens moeten lezen voor ik alle punten eruit heb gehaald. De afbakening in het RSV is een probleem. We moeten daarop wachten. Daarnaast zijn er nog andere problemen. Ik roep niet op tot een hetze. Ik stel alleen vast dat er op het terrein grote bezorgdheid en onenigheid is. Daarom moeten we een oplossing zoeken. We kunnen het probleem erken-

nen of negeren. Ik ben voor het zoeken naar een oplossing. Er moet gevolg gegeven worden aan een aantal zaken die stof tot verdere discussie bevatten.

De voorzitter: Het reglement voorziet in schriftelijke vragen, indien u nog bijkomende vragen heeft. De minister kan daar dan rustig op antwoorden.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de procedure tot bekendmaking van milieuvergunningaanvragen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Callens tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de procedure tot bekendmaking van milieuvergunningaanvragen.

De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het Vlarem-II-besluit werd in de artikelen 17 en 19 de procedure met betrekking tot de bekendmaking van milieuvergunningaanvragen opgenomen. Artikel 17, paragraaf 3, punt 4, van dit besluit stelt dat in geval van openbaar onderzoek voor een aanvraag van een klasse-1-bedrijf, de burgemeester een aankondiging hiervan moet laten publiceren in ten minste 2 dag- en/of weekbladen, waarvan 1 met regionaal karakter.

Het opstellen van die reglementering zal indertijd wel een reden hebben gehad. Misschien was die reglementering ook juist, maar ondertussen is een en ander veranderd en levert dit nogal wat problemen op. Een blad met regionaal karakter is niet altijd even duidelijk omschreven en zelfs op bepaalde plaatsen onbeschikbaar. Die publicatie is ook geen goedkope aangelegenheid. Het komt neer op een bedrag tussen 500 en 1.000 euro voor de gemeente. De gemeenten rekenen dit over het algemeen door aan de bedrijven.

Het is niet logisch dat dat moet voor alle aanvragen die worden ingediend, ook om de vergunning te

Callens

verlengen of een kleine uitbreiding toe te voegen. Er worden adviezen gevraagd bij gespecialiseerde instanties voor de klasse 1. Daarbij komt dat de burens worden aangeschreven. De laatste jaren is er bovendien heel wat veranderd op het vlak van informatica. Steeds meer mensen doen een beroep op het internet.

Mijnheer de minister, is een dergelijke uitzondering op de normale bekendmakingsregels, zoals de aanplakking en het verwittigen van de omwonenden, nog wel noodzakelijk? Kunt u een aanpassing van Vlarem overwegen, waarbij die publicatievereiste wordt geschrapt en vervangen door meer aan deze tijd aangepaste vormen van communicatie, zoals de website van bijvoorbeeld een gemeente of een andere instelling?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Het is goed dat de heer Callens zijn bezorgdheid uit en een voorstel doet. Europa heeft niet echt grote bezwaren om die bekendmaking te vereenvoudigen, als we de inspraakwetgeving nader bekijken. De klassieke bekendmaking is weinig doeltreffend, ze wordt niet echt gelezen. Schieten we hiermee ons doel niet voorbij? Aan de stad Herentals kost dat bijvoorbeeld 10.000 euro per jaar. Voor Kortrijk gaat het over 15.000 euro per jaar. Loont het wel de moeite als we de kostprijs tegen de efficiëntie afwegen?

De verplichting zomaar vervangen door een bekendmaking op de website lijkt gevaarlijk, aangezien dat niet voor iedereen toegankelijk is. Het meest efficiënte middel zou wellicht het verwittigen zijn van de directe betrokkenen. Dat is echter vrij arbeidsintensief en tijdrovend voor de betrokken gemeenten. Misschien kan de dubbele bekendmaking worden vervangen door een enkele bekendmaking, en kan er een oplossing worden gevonden via het verwittigen van de betrokkenen of via de website. Het is een goed voorstel.

De voorzitter: De heer Martens heeft woord.

De heer Bart Martens: De manier van bekendmaken van vergunningsaanvragen schiet zijn doel

voorbij, niet omdat het niet op een website staat of omdat het onvoldoende wordt gepubliceerd, maar vooral omdat er wordt verwezen naar de klassieke Vlarem-rubrieken. Een gewone burger weet niet wat hij daaronder moet verstaan. Het MER bevat altijd een niet-technische samenvatting voor de leken. Het zou goed zijn dat de bekendmaking van de vergunningsaanvragen ook in klare mensentaal omschrijft wat die juist behelst en wat er onder de verschillende rubrieken moet worden verstaan. Zo kunnen de buurt en eventuele andere belanghebbenden zich wat meer betrokken voelen en verstaan wat op het spel staat en waartegen ze eventueel bezwaren kunnen indienen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Ik sluit me aan bij de terechte bezorgdheid van de vraagsteller. We moeten wel een onderscheid maken tussen het hernieuwen van een vergunning en een eventuele bijkomende vergunning of kleine wijzigingen. In vele gevallen gaat het om eenpersoonsbedrijven. In de veehouderij gaat het vaak over klasse-1-bedrijven. Die moeten bijna jaarlijks bepaalde wijzigingen doorgeven. Als die kosten elke keer worden doorerekend, dan zijn dat behoorlijk hoge uitgaven. Soms gaat het over een loods voor een tractor waarvoor een bouwvergunning en een milieuvergunning nodig is. Als men een klasse-1-vergunning heeft, zit men in heel die procedure van de klasse-1-vergunningen.

Mijnheer de minister, u probeert een verstandig groen beleid te voeren. Welnu, aan deze uitdaging kunt u ook iets doen.

De voorzitter: Waarde collega's, u moet eens het kader schetsen waarin een gemeente dat mag doorrekenen aan de aanvrager. Volgens mij bestaat dat niet. Dat kan alleen als je handig bent en gebruik maakt van de onwetendheid van de aanvrager. Als de aanvrager je niet wil betalen, heb je geen poot om op te staan. Daarover is al geprocedeerd.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij wat u zegt. Het is de overheid die de vergunningen aflevert, die de publicatieplicht

Matthijs

moet handhaven in het kader van de openbaarheid van bestuur. Daar valt niet aan te ontkomen.

De heer Karlos Callens: Als gemeenten in een taksreglement voorzien, dan zitten ze wel goed. Ze mogen het niet doorrekenen, maar wel een taks heffen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, aangezien de vraag van de heer Callens wordt bijgetreden door bijna de voltallige commissie, kan ik niets anders dan zo snel mogelijk de koe bij de horens vatten.

Mijnheer Callens, er werden natuurlijk extra waarborgen ingebouwd omdat het gaat over een als eerste klasse ingedeelde inrichting. De mogelijke risico's voor aantasting van het leefmilieu gaan iets ruimer dan het lokale. Daarom moet de bekendmaking ook via regionale kranten gebeuren.

Er werd al verwezen naar de EG-richtlijn 96/61 van 24 september 1996. In bijlage 5 van die richtlijn staat dat de nadere regeling voor het informeren van het publiek, bijvoorbeeld met aanplakbiljetten binnen een bepaalde omtrek, door publicatie in plaatselijke kranten en via de raadpleging van het betrokken publiek, bijvoorbeeld schriftelijk of met een openbare enquête, wordt bepaald door de lidstaten.

Ik denk dat een actualisering van Vlarem zich aandient. Op dit moment wordt onderzocht om voor de geviseerde verplichte bekendmaking de keuze te laten tussen de huidige regeling van bekendmaking in twee bladen, en de bekendmaking in één blad, in combinatie met de bekendmaking op een opvallende plaats op de webstek van de gemeente.

We zullen het verder bekijken. Mijnheer Callens, als we nog verder kunnen gaan, zullen we dat zeker doen. We willen de doelstelling behouden om de informatie voldoende ruim te verspreiden, maar zonder bijkomende kosten en onnuttige administratieve verplichtingen.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de minister, ik heb vertrouwen in de mogelijke snelle uitvoering. Er zijn veel kleinere bedrijven, vooral in de landbouwsector, die hierop zitten te wachten, want voor een gewone verlenging van de milieuvergunning moet enorm veel worden betaald. Als het niet wordt doorgerekend, moeten de gemeenten toch ook betalen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik wil nog een suggestie doen. Gezien de misverstanden die hier al bestaan, is het misschien goed om in een omzendbrief duidelijk te maken wat gemeenten kunnen, mogen en moeten op dit vlak.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieubarometer

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Demeulenaere tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieubarometer.

Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, onlangs las ik in een Nederlands vrijetijds magazine dat een gouden milieubarometer werd uitgereikt aan een recreatiebedrijf. Ik heb de tijd genomen om na te gaan hoe dit werkt, vooral omdat we op lokaal niveau ook bezig zijn met samenwerkingsovereenkomsten en we deze term graag hanteren.

Het werd me vlug duidelijk dat de milieubarometer in Nederland ruimer is dan bij ons. Het begrip wordt gebruikt voor de hele bedrijfs wereld. De milieubarometer is er dus niet alleen voor de overheid, maar voor alle ondernemers en managers die willen besparen op milieukosten en

Demeulenaere

hun milieuprestatie zichtbaar willen maken. Het instrument kan dus niet alleen door de overheid, maar ook door brancheorganisaties, adviesbureaus en bedrijven gehanteerd worden.

Er wordt wel van uitgegaan dat de milieubarometer pas efficiënt is voor bedrijven vanaf vijf werknemers – dat kunnen ook horecazaken zijn –, aangezien de effectieve milieubelasting meetbaar moet zijn en heel wat zaken moeten worden geregistreerd ten opzichte van de opbrengst.

De eenvoudigste manier van bemetering gebeurt natuurlijk als het bedrijf de rekeningen van water, energie en afval via andere bedrijven betaalt, waardoor de registratie heel eenvoudig is.

Door de milieubarometer komen ideeën om te besparen op milieukosten, en zo de milieubelasting te verminderen, tot stand. De gebruiker krijgt jaarlijks een beeld van de vorderingen die hij maakt. De barometer heeft dan ook in de eerste plaats effect op de doelstellingen uit het milieubeleidsplan.

In andere Europese landen worden dergelijke labels uitgereikt vanaf het moment dat wordt voldaan aan bepaalde milieudoelstellingen. Ik denk bijvoorbeeld aan de groene labels die in Griekenland worden gehanteerd voor hotels.

Ik ben ervan overtuigd dat sommige gebruikers beïnvloed zullen worden door de labels. Dat kan een bijkomend incentive zijn voor de ondernemers. Het gaat niet alleen over kostenbesparing, maar ook over klantgericht werken. Ook de biolabels bijvoorbeeld beïnvloeden een bepaalde groep klanten.

Mijnheer de minister, past de toekenning van dergelijke milieulabels voor bedrijven die zich op een of andere manier inzetten om de milieubelasting te verminderen, boven op de bestaande biolabels, binnen uw huidige beleid? Meent u dat het een positief effect kan hebben op ons milieu?

Kan een dergelijk project bijdragen tot de algemene milieubewustwording van onze burgers? Ik ben ervan overtuigd dat mensen die meer in contact komen met groene labels en milieubewustzijn, ook

zelf meer bewust zullen worden van de milieuproblematiek.

Hebt u al overleg gepleegd met uw collega's bevoegd voor Ondernemen en Toerisme, die in deze zaak een belangrijke rol kunnen spelen? Kunnen dergelijke projecten ook bij ons worden aangemoedigd?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, ik vind het voorstel van mevrouw Demeulenaere goed.

Ik heb deze week een vraag gesteld aan minister Bourgeois over het FSC-label. Een label heeft uiteraard twee doelen. We mogen niet vergeten dat labels al snel commercieel worden gebruikt. Hierdoor schieten we ons ecologische doel soms voorbij.

Als aan een dergelijke labeling wordt gedacht, moeten we ervoor zorgen dat de doelstellingen en de ijkpunten zeer duidelijk meetbaar zijn. Anders bestaat het gevaar dat een onduidelijk instrument wordt ontwikkeld dat door mensen wordt gebruikt om hun zaak uit te baten, maar waarvan de positieve milieueffecten zeer beperkt zijn. Ik wil mijn bezorgdheid hierover toch benadrukken.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, er zijn veel goede dingen bij onze noorderburen, maar dat mag ons er niet van weerhouden onze juiste positie te bepalen.

Mevrouw Demeulenaere, voor de Nederlandse milieubarometer hebben we in Vlaanderen gelijkaardige initiatieven, zowel in het kader van verplichte maatregelen als in de vorm van vrijwillige ondersteuningsmaatregelen

De verplichte maatregelen kaderen in het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, titel III 'bedrijfsinterne milieuzorg'. Als vrijwillige ondersteuningsmaatregelen hebben we het Presti-programma, en het ter beschikking stellen van specifieke gebruiksgerichte informatie en specifieke laagdrempelige sectorale handleidingen inzake eco-efficiëntie. Zowel de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen als de sectorfederaties zijn hierbij betrokken.

Peeters

In het kader van de ondernemingsconferentie zijn we gestart met een eco-efficiëntiescanprogramma dat door de OVAM wordt ondersteund en zich vooral richt op KMO's.

Ook in Vlaanderen hebben we veel maatregelen en initiatieven genomen. Ik ga ervan uit dat we deze maatregelen, waarover ook overleg werd gepleegd met de werkgeversorganisaties, moeten uitvoeren. Wat momenteel in de pipeline zit, moeten we verder optimaliseren. Hierover moeten we overleg plegen met de sectorfederaties, de sociale partners en dergelijke.

De maatregelen die wij nemen, en die evenwaardig zijn aan het Nederlandse dossier, hebben evident een positief effect. Het is heel belangrijk dat hierdoor positieve effecten op het terrein worden gerealiseerd.

Voor de bedrijven is er een hele reeks maatregelen en initiatieven, maar er zijn ook resultaten. Voor de milieuaspecten worden nu de andere schakels van de productie- en consumptieketen aangesproken. Ook daar kunnen bedrijven een belangrijke rol spelen. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat het positieve effecten zal hebben.

Er zijn duidelijk positieve gevolgen inzake milieubewustwording van de burger, zowel bij de werknemers, de klanten als de aandeelhouders van de bedrijven.

De voorstellen die in Vlaanderen zijn opgezet, en zeker het eco-efficiëntiescanprogramma, zijn goedgekeurd door de Vlaamse Regering.

In de eerste periode van het eco-efficiëntiescanprogramma zullen honderd bedrijven worden betrokken, die dan een beroep kunnen doen op een adviseur. De middelen hiervoor zijn ingeschreven in de begroting 2004. Na een eerste periode is een evaluatiemoment gepland. Dan kunnen we vaststellen of we de juiste instrumenten gebruiken en de juiste weg volgen, of dat we andere instrumenten in de plaats moeten stellen. Het is nu niet het goede moment, want we moeten eerst de evaluatie afwachten.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, u hebt het over de OVAM, maar bij onze noorderburen heeft een zelfstandige niemand nodig, want alles wordt ingevuld via internet. Er wordt geen andere instantie bij betrokken en alles wordt onafhankelijk ingevuld.

Als bedrijven een goede prestatie leveren, krijgen ze ook een label aan de buitenkant van hun zaak. Het wordt dus zichtbaar voor de buitenwereld. Dat is een vorm van beloning voor de inzet.

Wij presteren veel, maar de bedrijven die inspanningen leveren, kunnen daar geen ruchtbaarheid aan geven. Dat kan er nochtans toe bijdragen dat sommige mensen een tandje bijsteken inzake leefmilieu. Er zijn goede initiatieven, maar de kers op de taart is dikwijls de ruchtbaarheid.

Er zijn sportscholen en biolabels. Ik denk dat een milieuefficiënt bedrijf ook een label verdient. Er werd verwezen naar onze noorderburen, maar ook in Griekenland krijgen hotels een ecolabel als ze alle afval verwerken en zuinig omspringen met water. Mensen leveren goed werk, maar we moeten ze ook een teken van erkenning geven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.28 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

